

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

correptus, lapidis instar, immotus permanfit.

At Christi martyr pio oculorū obtutu eum con-
figēs: O Nerfan, inquit, vsquequò tua malitia pro-
greditur? Non fatis tibi est Christum Saluatorem
negasse, nisi in illius etiam seruos mente crudeli ac
truculēta manu inueharis? Væ tibi, vq̄ tibi, infœlix.
Quid facies, aut quò fugies in terribili illo Dei iu-
dicio, vbi n̄ illis euadendi locus relictus erit? Ille
verò his sermonibus nihil permotus, impia mente
in proposito scelere perseuerabat, ac stricto ense
mortem viro sancto inferre nitebatur: sed tremula
manus, nec semel quidem opportunitam plagam in-
figere potuit. At beatus Bademus multis impoten-
tis gladij ictibus concisus, sanctū Deo spiritum tra-
didit: Nerfan verò, qui cæca mente ad diuitias aspi-
rabat, ijs non modo non potitus est, sed debitas eti-
am, diuersis oppressus malis ac tandem ense malè
perditos, pœnas luit. Septem autem eius discipuli,
quatuor annis carceris squalore vexati, tandē mor-
te Saborij regis in libertatem restituti sunt.

Badem^o ob-
iurgat Ner-
fan.

Badem^o red-
dit spiritū.

Vltio diui-
na in Ner-
fan.

VITA S. MARIAE AEGYPTIACAE.

*ex ea quam Sophronius Episcopus Hierosolymitanus
scriptam reliquit. Claruit autem hac Maria tempo-
ribus Iustini Senioris Imperatoris, circa annum Do-
mini quingentesimum atque vigesimum.*

Zozimas qui fuit monachorum vnus insigni
vite sanctitate præditus, cum maioris desi-
derio perfectionis ex piâ cōsuetudine, pri-
ma sacri quadragesimalis die, vltra Iordanē in hor-
rida & inculta deserti loca exiisset, vt anachore-
tarum aliquem sanctitate conspicuum inueniret, à
quo verba salutis haurire posset, vidit fortè inam-
bulas & totus cælestium rerum meditationi inten-
tus,

9. Aprilis.

Zozimas
monachus
insignis.

tus, vmbra quasi humani corporis apparentem concitoque gradu ad partem Occidentis properantem. Qua visione primùm non mediocriter exterritus, postquam se à repentino timore collegisset, & oculorum lumen clariùs in apparentis speciem defixisset, cognouit esse mulierem ardētissimis Solis ardoribus planè exultam. Vnde admiratione pa-

Zosimas in deserto videns Mariam insecuitur.

riter gaudio perfusus, celeri cursu eam insecutus clamare coepit, vt gradum susteret, & quam esset ediceret. Illa verò celerius gradum in inferiorem solitudinem inferēs Zosimam venientem fugiebat. Zosimas autem sublatò cum lachrymis clamorē Serue Dei, inquit, quid me decrepitum fugis peccatorem, siste gradum, & aliquam misero consolationem impetire. Hæc cum Zosimas multis cum lachrymis & suspirijs peteret, ita vt stridor gemitum concaua conuallium magno reboatu reple-

Maria Zosimam post se clamati respondet.

illa talem prompsit de pectore vocem: Abba Zosima, ignosce tuum tam pertinaciter conspectum fugienti. Mulier enim sum, omni corporeo tegumento destituta, quare si desiderato aspectu frui cupis, proijce mihi vestimentum quò foemineo pudore consulam.

Zosimas Mariæ vestimentum suum proiecit.

Zosimas hæc audiens totus tremere coepit. Quando, tum enim? Cùm nunquam ab illa visus esset, nomen tuum edidit diuinę cuiusdam intelligentiæ radiis percipere. Illa autem iustrata. Fecit igitur summa cū festinatione quæ iussus fuerat, suoque se vestitu spolians terga nuda sus proiecit ei. Illa autem nuda, in quantum potuit tergens, præcinxit se, & conuersa ad Zosimam, ait: Quid tantum voluisti Abba tolerare laborem, mulierculam peccatricem videres? At Zosimas mi prostratus benedictionem postulabat. Illa coram eâ pari humilitate obnitens, Abba Zosima, inquit

tibi e
nore f
altari
ris. H
iusque
dore
Tander
tualis
in te C
micant
oration
portun
Benedi
litem
que de
inquit,
dixit
tus ad
sculo m
quis stat
ponsa E
tuis ora
gitus est
ti itiner
percat.
Illam au
more præ
obediēti
tubes. Ha
eisq; in ca
oculis ma
corare coe

tibi competit benedicere. Tu enim presbyterij honore suffultus, plurimis iam annis sancto assistis altari, & donis diuinitatis, Christi secreta rimaris. Hæc verba Zosimam magnum in timorem matrisque cerramen adduxerunt, prorsus vt totus sudore persusus vix intercluso habitu fari posset. Tandem tremens senex: O, inquit, mater spiritualis corporeæ molis vinculis soluta, manifestè in te Christi gratia elucet, quæ puritate mentis micantia cæli sydera vincis, benedic, inquam, & orationis tuæ participem me facito. Tum illa importunis sanctissimi senis precibus victa, dixit: Benedictus Deus qui sempiternam animarum salutem operatur; Zosima respondente Amen: vterque de terra surrexit. Mulier autem: Homo Dei, inquit, dic quæso quæ mens te ad me peccatricem direxit? tamen quandoquidem diuinus te spiritus ad nos adduxit, vt aliquod vili huic corpulo ministerium exhibeas, expone quæso nobis, quis status sit mundi, quomodo Christi in terris sponsa Ecclesia paseitur? Ad hæc Zosimas: Mater, tuis orationibus sanctis pacem stabilem Deus largitus est: sed quæso te vt cum pro vniuerso munito, tum pro me peccatore Deum preceris, ne tantum itineris mei labor & solitudinis via sine fructu pereat.

Illa autem respondit: Te quidem sacerdotij honore prælatum pro omnibus orare oportet, sed ne in potestate obediendi virtutem negligere videar faciam quod inuoluntates. Hæc dicens ad Orientem conuersa est, sublaborem, et in cælum, cum eximia pietatis significatione, oculis manibusque, leni labiorum motu in silentio. Illa coorare cœpit, Zosimas verò tremens defixo in terram

Maria diuinitatis doctri nouit eum esse presbyter.

Zosimas petit orationes Mariæ.

Maria cor-
pus præ fer-
uore spiri-
tus sursum
tollitur.

vultu orationis attentam feruoremque oblitam no-
scebat: nam quemadmodum cum iuramento ad eius g-
teste narrabat, cum eam in orationis constantia perbis p-
feuerantem animaduerneret, vidit eam quasi in aëre Ego, f-
tum vnum e terra eleuatam, corporeamque in aëre me-
molem hærentem. Hoc viso ingenti pauore colorum er-
ptus, animo fluctuare cœpit, ne forte oculorum impro-
cies fraude alicuius spiritus deluderetur. Cum uentura
huiusmodi cogitationes præualerent, mulier edibiler
uerfa ad Zozimam, prostratum erexit, & memit quò fa-
ab anxijs cogitationibus hoc modo liberauit: Abiuales q-
quid te cogitationes perturbant quasi spiritus precium
ficta orationis specie te deludens. Certus es forte dece-
catricem me mulierculam esse, attamen sacrocerim. C-
cto baptismatis lauacro tinctam. Fauilla sum & uita, me-
nis eadem qua tu carnis fragilitate circumdata. di quoda-
dicens signo Crucis frõtem & labia pectusque oriorum
niuit, & ait: Zozima Abba, de aduersario Ecob sancta
eiusque insidijs liberet nos Deus: nam inuidiam nittebar,
magnum quoddam detrimetum minatur. Hæone libid-
diens senex rursus se humi itrauit, & apprehensam im-
dibus eius cum lachrymis, ait: Obsecro te sanctoris rob-
ma foeminarum per comunem Dominum Iohannis
Christum, pro quo certamen hoc suscepisti, equantes (h-
ne nobis quamnam sis, & vnde vel quando & quom petu-
mum occasione vastam hanc solitudinẽ ingredi volentes
Hæc eo dicente & cum lachrymis obrehtante miser-
leuans eum mulier, sic exorsa est. Verè tanta sanctissim-
Abba, tanta inquam scelerum meorum fecidissimo: O-
eam aures tua nequaquam sustinere poteris mare il-
meo enim vt ad primam eorum narrationem modo ter-
pedes conijcies, & horrorem repentina fuga am non
nabis. Verum tamen vt immensas diuine bonerfit, qu-
opes mecum cognoscas, non dubitabo cum pteque eni

Exponit
Maria Zo-
zima ante-
actam vitã.

oblitam nominis ignominia, omnia, quæ vel maximè
ad eius gloriam amplificandam pertinent, nudis
verbis predicare.

Ego, frater *Zosima*, ex *Agypto* oriunda, anno
etatis meæ duodecimo spretis parentibus & pio il-
lorum erga me affectu, per summam iniuriam, con-
empto, in *Alexandriam* abij, ibidemque primum
Cum iuuentutis meæ florem, tota libidinis fâcibus incre-
mulier edibiliter incensâ, omnibus exposui, tanta insania,
& mente quò facilius insatiabili ardori satisfacerem, &
uit: Atriales quamplurimos allicerem, oblatum etiam
spiritu precium respuerim, & vitam in extrema mendici-
us estorâte decem & septem, & eo ampliùs annos tradu-
n sacrocerim. Cùm in his sordibus, miserè admodùm pol-
la sum luta, mente pariter & corpore sepulta iacerem, vi-
andata. Si quodam tempore ingètem *Lybiorum* & *Aegy-*
ctusque totorum multitudinem ad mare confluentem, quæ
rio *Ecob* sanctæ *Crucis* exaltationē *Hierosolymam* trâl-
inuidiantebat. Hic ego, vt quamplurimos in fœda passi-
tur. Hanc libidinis meæ cooperatores inuenirẽ, per sum-
pprehensam impudentiam decem iuuenibus egregio cor-
te sanctoris robore me adiunxi, atque vt pro libitu, am-
inum sollexibus meis fruerentur, rogabam, quini mò repu-
episti, gnantes (horresco referens) impudentissima verbo-
do & quum petulantia ad nefarios actus sollicitabam, &
ne ingre solentes ad peccadum miseros compellebam. Heu
obrethane miseram quomodò his tam fœdis sermonibus
re tanta sanctissimas aures tuas, ô pater, contaminare præ-
n fœditamo? O immensam Dei bonitatem, quomodò me-
porentis mare illud sustinuit iniquitatum luxurias, quo-
arionem modò terra tanto peccatorum pondere prægraua-
na fugam non absorbuit, & in infernum viuentem de-
ine bonerfit, quæ tam multas in laqueum induxi animas?
cum peque enim reliquas impuritatés meas singulatim

Maria ex
Agypto o-
riunda.

Exaltatio
S. Crucis.

G expo-

exponere audeo, cum non contenta iuuenibus
 cum in mari & itinere luxuriantibus, alios
 peregrinos & ciues ad sceleris mei communio
 pertraxerim. Iam vero cum celebritas S. C.
 summa omnium festiuitate ageretur, & alij
 studio pietatis operibus incumberent, ego
 cupiditatis meae furij agitata, omnes vias
 perquirebam, vt animos Christi amore imbuit
 pestiferum mei amorem pertraherem, eo que
 os in sempiternam pestem & exitium detrude
 Ecce autem primo diluculo cum omnes certant
 credibili deuotionis studio ad ecclesiam curre
 ego, vt impudens oculorum desiderium explere
 nequaquam abfui, sed hominum multitudin
 gradum in domum Dei inferre conata sum. S
 hora illa adfuit, qua lignum istud, in quo
 generis Redemptor pro nobis mactari fuit inu
 altaretur, ego quamuis maiori virium cont
 anniterer (dictu mirum) semper repulsam, di
 quadam virtute passa sum. Cumque tertio
 quarto introitura tentassem, corpusque ali
 pressione conquassatum pra nimia lassitudin
 subsisteret, desperatione fracta recessi, & in
 sum quendam angulum me recipiens, cum
 pertractare coepi, quare sola ego viuifica
 aspectu prohiberer. Hac sedulo cogitantem
 nus proculdubio spiritus inuasit & scelerum
 scientia ita concussit, vt largissimo imb
 rum genas pectusque perfunderem, neque
 do horredam peccati faciem diutius sustiner
 sem. Bone Iesu, quid tunc facerem cum mil
 ipsi exosa inuisam lucem abrumpere deside
 Flens eiulansque latebras perquirebam, ne
 hoc, quod tam multis sempiternae perditionis

no fuerat
 stia circ
 nunc in
 minime
 penè des
 pulcher
 in sublim
 mente &
 lam Virg
 oculis ob
 & per fili
 me miser
 & laquij
 placatum
 rare indig
 hi ad viu
 virtute fac
 Hae ego
 liqua pro
 vt noua qu
 aerim, eun
 nim comp
 sanctissim
 quo incred
 & omnia r
 gaudio in e
 ne crebro
 imaginem
 enibus, ac
 na peccato
 tu barate
 & excitasti
 me oculis

Non admit
 titur intra
 templū di
 uinitus re
 pulsā.

fio fuerat, aspicerem. Bone Iesu, quæ me tunc angustia
 circumdederant. Flectebam oculos nunc hanc
 nunc in illam partem, si forte alicubi spes aliqua vel
 minimæ consolationis appareret: & ecce cum iam
 penè desperationis barathro absorpta essem, video
 pulcherrimam sanctissimæ Dei genetricis imaginem
 in sublimiori quodam loco erectam: ad quam tota
 mente & corpore cõuersa supplicem me abieci, il-
 lam Virginem inquam sanctissimam, cuius effigies
 oculis obiecta in spem veniæ me prouocabat, orans
 & per filium, quem vtero gestauerat, obtestans, nè
 me miseram & dæmonum fraudibus circumuẽtam
 & laqueis illius constrictam despiceret, sed filium
 placatum redderet, cuius ego misericordiam exorare
 indigna essem. Insuper instabam vt aditum mihi
 ad viuificæ Crucis lignum aperiret, atque eius
 virtute facinora mea expiari sineret.

Hæc ego dum multis cum lachrymis orarem, aliqua
 protinùs menti tranquillitas reddita est, ita vt noua
 quadam concepta fiducia introitum tentarem, eumque
 tunc facilem habuerim. Impetu enim comprimentis
 turbæ sublatas inueni me ante sanctissimum illud
 Crucis lignum constitutam, è quo incredibilem
 suauitatis odorem percipiebam, & omnia redemptionis
 nostræ mysteria, miro cum gaudio in eo contem-
 plabar. Peracta autem non sine crebro singultu
 oratione, rursus me ad Virginis imaginem recepi,
 eiq; tantum bonum nixa in terram genibus, acceptum
 retuli. Tu, dicebam, o fidelissima peccatorum
 aduocata, preces meas non repulisti, tu barathro
 desperationis absorptam ad spem veniæ excitasti,
 tu denique aditum mihi ad filium tuum peruisti.
 Et nunc, o Virgo sanctissima, iterum respice
 me oculis misericordiæ tuæ, & certissimam viam

Implorat
 suffragia be-
 atissimæ Vir-
 ginis Mariæ.

Admittitur
 in templum
 post implora-
 tum Virgini-
 nis auxiliũ.

Iterum im-
 plorat pa-
 trocinium
 Virginis.

ostende, qua sine errore ad portum salutis peruenire queam. Hæc aliaque in eandem sententiam vox protinus reddita fuit: Si Iordanem transiis illic optatissima pace fruieris. Hac voce statim citato cœpi dirigere gressus quod nesciebam, & in templo egredienti vir quidam pius electissimum trium nummorum obtulit, quibus tressynutos mihi panes comparavi, rectaque ad Iordanem

Percipit Eu-
charistiam.

contendi. Moxque pedibus & facie in ipso fluminis facta sum diuinorum mysteriorum particeps in S. Præcursoris oratorio: deinde modico panis haustu aquæ per exiguo corporis viribus victum refectis transmissis Iordane vastam hanc eremum

47 annis degit in solitudine.

ingressa sum, in qua annis septem admodum & triginta habito, præstolans in silentio & spectare Domini mei Iesu Christi, qui saluos facit contritos corde.

Hæc audiens Zosimas, gaudio pariter & timore affectus: Sed obsecro te, inquit, tanta solitudine & vitæ austeritate nullos tibi certaminum labores peperit? Hic Maria grauissima ab imo porius trahens suspiria, respondit: Abba Zosime hæc tua vox ingentem mihi formidinem afferit si velim, quæ sustinui, pericula ad memoriam accitare, timeo ne non me nouo certamine aggesseris, vel certe acerbissimos dolorum aculeos ad me rem reducant. Sed tuis tamen confisa suffragiis grauabor ea exponere, tuoque desiderio facere. Annos decem & septem continuos in hoc deserto cum feris & indomitis cogitationum bestiis assiduum cum prauis cupiditatibus bellum gessi. Nunc mihi præteritorum ciborum affluentiam mentem veniebat, & condimentorum varietatem vini suauitas. Nunc nefanda demonum can-

Grauiissima
cogitationum
in festationes.

auribus
solitudi
ferendo
ta amic
Relucta
ci confi
tis oculi
marum
Memini
in preci
cationu
tate ut i
ra deua
lentem
cata me
chrymis
tem tran
me perfi
decem &
barum r
bus Iord
nudam
exposita
nitas ea
omnibus
prorsus
ad mem
gaudio p
orum m
ac vestin
Domini
ed in or
Zosim
timonia

auribus quodammodo resonabant. Nunc verò vastæ
solitudinis tedium vincebat, & vltima aliquandò
ferendorum laborum desperatione fractam affue-
ta amicorum contubernia repetere compellebat.
Reluctabar tamen pro viribus, & Iesum meū Cru-
ci confixum & innumerabilibus plagis sauciū men-
tis oculis contemplabar. Rigabam assiduo lachry-
marū imbre genas, & manibus pectus vulnerabam.
Memini me solo affixā diem frequenter cum nocte
in precibus exegisse, sed insidiabantur mihi forni-
cationum mearum cogitationes, tanta importuni-
tate vt instar ignis omnia populantis, cordis viscera
denastarent, & ad perniciosa desideria vel no-
lentem impellerent. Ego tamen de pristino aduo-
catæ meæ auxilio egregiè confisa, in precibus ac la-
chrymis persiscebam, donec tandem post tempesta-
tem tranquillitas rediret, & insperato sæpè gaudio
me perfunderet. Has luctas, hæc certamina, annos
decem & septem sustinui, vitam interim solis her-
barum radicibus sustentās. Vestimenta autem, qui-
bus Iordanē transgressa sum, putredine consumpta
nudam me reliquerunt, & omnibus aëris iniurijs
expositam destituerunt. Neque tamen diuinabo-
nitas ea calamitate passa est me consumi, sed ab
omnibus & animæ & corporis periculis eripuit,
prorsus vt quoties pericula diuina gratia transacta
ad memoriam reuoco, incredibili & caelesti planè
gaudio perfundor, & indubitata spe futurorū bo-
norum mirificè confirmor. Iam verò cibus potusq;
vestimentum non aliud mihi est quàm verbum
Domini: quoniam non in solo pane viuit homo,
sed in omni verbo quod procedit de ore Dei.

Mira victus
parsimonia.

Zosimas cum eam diuinarum scripturarum tē-
timonia proferentem audiret, Legebāsne, inquit,
G 3 plal-

psalmos vel alios scripturæ libros? At illa: Neque
hominem alium præter te, neque bestiam ullam
aliud omninò animal vidi, à primo die solitudinis
meæ. Literas verò didici nunquam, neque alium
gentem vel psallentem audiri: sed verbû Dei
per viuens omnem hominem docet scientiam.
tibi, ô Zosima, vitam meam, ecce peccatricem
immensam Domini bonitatem & gratiam, quam
ex ipsis mortis & inferni faucibus eripuit, & in
co spatiofo constituit, ac lætitia demùm circum
dit, vt canteret illi gloria mea. Domine Deus
in æternû confitebor tibi. Dùm hoc modo finem
cendi Maria faceret, Zosimas præ gaudio lachry
fundens genua in terram fixit, & Deum in
his mirabilibus benedixit. Illa autem ad Zosimam
Vade, inquit, in pace ad monasterium, & vespere
sanctissimi illius diei, quam tota recolat Ecclesia
memoriam vltimæ illius coenæ, in qua Christus
sacrosanctum corpus & sanguinem suum ex
stri solatium instituit, ad me reuertere; vt
mysteria de manu tua percipiam, quia huc
eo die, quo ihs in oratorio Præcursoris me
meum muniui, particeps fieri non merui. Vade
tur & Iohanni Abbati edicito, vt sibi suoque
attendat, curet summa diligentia ac studio,
lapsa non nihil pietatis fundamenta restauret.
dicens vultum conuertit, & cursu admodum
ci in interiori solitudinem festinauit.
Zosimas autem audiens eam spiritu prop
abdita reuelare, noua admiratione percutus
se prostrauit, & pedum eius vestigia summatim
reuerètia exosculatus est: ac gratijs, de more
sto perfolutis monasterium repetiuit, neque
mortalium res admirandas aperuit, sed suscipit

Nouit mo-
nasterij se-
creta.

Maria velo-
citer redit
ad solitudi-
nem.

Zosimas re-
dit ad mona-
sterium.

quotidiè ad anni vertentis cursum, ut iterum sua-
 uissimo sanctissimæ illius scemine frueretur collo-
 quiò. Vbi autem sacra ieiuniorum tempora adue-
 nissent, vespere Dominicæ cœnæ sumptis secû pre-
 ciofis corporis & sanguinis Dñi mysterijs, ad Ior-
 danem abiens, sanctæ illius aduentum aliquamdiu
 cum multis lachrymis præstolatus est. Cumque tri-
 stissimas neceret moras cœpit varia cum animo
 suo agitare consilia quomodo Iordanem transmit-
 teret, ut allata ei mysteria traderet. Hęc eo cogitan-
 te, illa superueniēs signo Crucis aquas muniit, eas-
 que (mirum dictu) siccis plantis inambulauit. Illo
 autem stupente & tantum miraculum attētius per-
 pendente, Maria petiuit, ut fidei Symbolum & Do-
 minicam orationem recitaret. Quod ille fecit, eoq;
 illa pacis osculū obtulit, & viuifica, cū ad-
 miranda pietatis significatione mysteria percepit.
 His peractis tria grana ex allata per Zosimam
 in extremitatibus digitorum proprio ori intulit, &
 ut ea eum quidem à se demisit cum mandato ut redeunte
 tempore remearet: illa verò eadem qua prius
 virtute Iordanem transiit, & ad intimam solitu-
 dinem properauit. Zosimas autem flens eiulans-
 que magno cum animi dolore ab illa auelleba-
 dit, utique transacto eiusdem anni cursu iterum il-
 lam, ut iussus fuerat rediens, inuisit: sed talem,
 qualem sperabat, minimè inuenit. Cùm enim ad
 locum, qui in torrentis similitudine fuerat desi-
 gnatus, venisset, conspexit procul corpus exanime
 manibus pedibusque ad Orientem ritè composi-
 tum. Tunc pius senex lachrymis totus infusus or-
 titatem suam deplorare, largissimoque lachryma-
 tum imbre sanctæ pedes lauare cœpit: deinde huc
 illic circumspiciens consilia agitare, quomodo
 corpus

Maria iterū
 ad Iordanē
 venit, & cru-
 cis edito si-
 gno super a-
 quas ambu-
 lat.

Percipit sa-
 cra myste-
 ria.

Maria iterū
 abit in inte-
 riorem solitu-
 dinem.

Zosimas in-
 uenit eius
 corpus ex-
 anime.

corpus terræ redderet. Et quidem inuenit
quodam ligno sepulcrum fodere tenuit, sed
nino & longa itineris fatigatione exhaustus
num laborauit, prorsus ut sudoribus madefactus
& nimia lassitudine oppressus, vocem suam
lugubri eiulatu attolleret, supplexque à Dom
pereret ut opem nequicquam laboranti adfer
His autem in angustijs pariter & oratione co
tutus vidit respiciens ingentis formæ leonem
pori astantem, plantasque mirabili obsequio
bentem. Et primò quidem eo viso non mediocri

Zofimas vn
dique se cru
cis signo
munit.

Leo fodit
Mariæ se
pulerum
suis ungui
bus.

Zofimas
Centena
rius mo
rietur.

exterritus toto corpore contremuit, moxque
que se Crucis signo confirmans animum à rep
no pauore collegit, ac blandis motibus ferocia
manis feræ leniens, quandoquidem, inquit, à De
missum esse non dubito, ut huius Dei famula
pus terræ mandetur, exple opus officij, iulio
corpus sepeli. Vix hæc effatus erat cum leo ter
ungulis fodere, foveamque corpusculo aptam
ponere, ac sanctam illam in calis tum trium
tem manifestè honorare cœpit. Senex verò co
ctaculo mirificè exhilaratus præ gaudio lachry
non cõtinebat, ac tandem corpusculum cum
nis & orationibus astante, leone terræ man
Deinde recedunt pariter, leo quidem in inter
solitudinis mansuetissimæ ouis instar: Zofimas
rò benedicens & glorificans Deum, cœnobit
tijt, fratribusque stupenda Dei magnalia narra
ac tandem centenarius, soluta mortalitatis cog
ge, ad Dominum migravit: gratia Domini
Iesu Christi, cui cum Patre & Spiritu sancto
est & gloria in omni sæculorum aternitate. Amen

M A